

stor Blomberg og hans Kone fulgte dem ud til Vognen, blev Inger og Per forlovede.

Da Fru Blomberg kom ind igen, saae hun straks, at der var sket noget. Inger stod henne ved Blomstervinduet med Ryggen til Stuen; Per ved Siden af.

„Hvad gaar her for sig?“ spurgte hun næsten brysk.

Per traadte et lille Skridt frem imod hende og sagde, ligesom undskyldende, med en Hovedbøjning:

„Jeg har friet til Deres Datter, Frue!“

Nu kom ogsaa Præsten trampende ind i sin stumpede Jakke, og da han hørte, hvad der var foregaaet, fik hans Ansigt et meget alvorligt Udtryk. Til en Begyndelse gav han ogsaa forskellige pligtmæssige Bekymringer Luft; men — let overvundet som han blev, hvor der taltes til hans Følelse — smilte han snart, udbredte Armene mod Inger, kaldte Per sin Søn og gav dem med Taarer i Øjnene sin Velsignelse.

Hvorledes Frieriet i Grunden var gaaet for sig, vidste Per knap nok selv. Han maatte bagefter lade sig det fortælle af Inger, og hun fremstillede det paa en Maade, der ikke var fri for at kaste et lidt komisk Skær over ham. Hun sagde, at hun ved de fremmede Præstefolks Bortgang havde villet følge med Forældrene ud til Vognen; men Per havde da pludselig grebet hende om Haanden og holdt hende tilbage.

„Jeg havde virkelig nær skreget, saa haardt du tog. Du skulde bare vide, hvor ondt det gjorde.“

Hun sagde dette uden alt Skælmeri. Det var en alvorlig ment Beklagelse. I det hele var hun foreløbig mindre optaget af Per end af Tanken